Temps ordinari - Vint-i-unè diumenge

Per DavidG el dl., 16/08/2021 - 00:00

Js 24,1-2a.15-17.18b
Ef 5,21-32
Jn 6,60-69

Quan arribem en aquell riu, creuarem aquell pont.

Aquesta frase s'atribueix a Juli Cèsar com a resposta als seus generals, quan li preguntaven si creuarien el Rubicó. Que Cèsar creués amb les seves tropes el Rubicó significava alçar-se contra el Senat de Roma i arrabassar el poder a Pompeu.

Aquesta dita clàssica sovint s'ha fet servir per explicar la necessitat de viure el moment present, i no angoixar-se per les dificultats que vindran més endavant. Ja creuarem el pont quant el tinguem davant.

Les lectures d'aquest diumenge em fan pensar en l'actitud de Juli Cèsar que, per una banda, tenia molt clar que existia una altra riba i el que significava arribar-s'hi. Però, per altra banda, no volia que els seus perdessin el sentit de la realitat i de les decisions que calia prendre a cada moment.

Jesús és conscient que ve del Pare i al Pare torna. Venia d'aquella riba i allà hi tornava. Així ho va explicant als seus deixebles amb paràboles, amb imatges, amb arguments raonables... Però el que ha de sostenir la fe del deixeble de Crist no serà l'argumentació ben construïda com un sofisma lògic d'un mestre matemàtic. Escoltem Jesús parlar de l'altra riba i, dins nostre, hi ha alguna cosa que es desvetlla, com si reconegués que nosaltres també pertanyem a aquesta altra realitat, i sols arribarem a ser qui som, a viure en plenitud, quan hi tornem, algun dia.

Què complicat és posar paraules a aquesta percepció tan pregona com real. Però això els ha passat a tanta gent! I al llarg de tants segles! El testimoni dels sants ens en parla i, en llegir-lo, sentim que el cor s'abrusa dins nostre, com als deixebles d'Emmaús quan Crist els explica perquè el Messies havia de patir per entrar a la glòria.

Des d'aquesta evidència parla Pere, quan Jesús recorda als seus deixebles que son lliures per continuar amb ell o per marxar: A qui aniríem? Només tu tens paraules de vida eterna. No sabem com creuarem el pont o com parlarem de l'altra riba, però tu ens en parles i sentim que és això el que, de debò, anhela el nostre esperit.

La fe no és una resposta lògica a una evidència. La fe és un risc que s'aferra a arguments que. amb mires de llums curtes. es fan durs, difícils d'entendre. ¿Es que podríem argumentar irrefutablement per què he triat per compartir vida per sempre amb una persona, en una comunitat, i no una altre?

Tanmateix, no renunciarem a allò tan preuat, que Déu ens ha donat, com és el pensament i les paraules per fer entendre a qui ens ho demani, que som fets per a travessar el riu i guanyar l'altre riba. De vegades ens sortiran imatges, símils o optarem per silencis eloqüents. Serà l'Esperit Sant i el desig de Vida plena en Déu el que completarà les paraules, que em vindran al cap amb un to i una convicció contra tot argument que ho vulgui refutar.

Per damunt de tot, la veritat del que digui es mostrarà en la manera com visc el moment present. Com Pau als Efesis parla que les relacions personals entre nosaltres han de ser mirall dels ponts que Crist ha revelat entre les dues ribes. L'Església és esposa de Crist, que l'estima fins a donar la vida per ella. El mateix Pau, des de la nostra perspectiva, es queda atrapat en les categories del seu temps. Ens sembla estrany que, com a conseqüència, les esposes s'hagin de sotmetre als seus marits com ho fa l'Església amb Crist. Però no podem deixar d'admirar el seu intent i el que ens revela del misteri que vol insinuar. No ens quedem amb les paraules, quedem-nos en el desig de compartir un misteri i acollim la seva veritat.

ETIQUETES
RIBA FE PONT